

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: A. F.
bytem X

zastoupen   R. J., obecný zmocněnec
bytem X

proti

žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo nám. 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2022, č. j. JMK 89662/2022, sp. zn. S-JMK 74289/2022/OD/No,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) napadl žalobce shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále

jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvostupňový orgán“), ze dne 11. 4. 2022, č. j. MUZN 53514/2022, sp. zn. 20173/2019/Dlou (dále jen „rozhodnutí o přestupku“ nebo „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 1. 9. 2019 v 16:22 hod. na silnici č. I/38, v obci Vranovská Ves, ve směru jízdy na obec Grešlové Mýto, v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená na 50 km/h, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Audi A6, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 15 km/h, neboť mu byla ve vzdálenosti 176 m od místa měření umístěného naproti rybníku přes hlavní silnici č. I/38, napravo vedle domu č. p. 53, na příjezdu, naměřena silničním laserovým rychloměrem rychlost jízdy nejméně 65 km/h. Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a tím z nedbalosti naplnil znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.
3. Za uvedený přestupek uložil prvostupňový orgán žalobci podle §125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 1 500 Kč. Současně byla žalobci rozhodnutím o přestupku uložena povinnost k úhradě nákladů správního řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval dosavadní průběh řízení o přestupku a shrnul obsah správního spisu. Po přezkumu prvostupňového rozhodnutí dospěl k závěru, že bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.
5. Žalovaný nemá pochybnosti o skutkovém stavu tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán. Skutková verze, že žalobce jako řidič osobního vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci nejméně o 15 km/h, má dostatečnou oporu ve správním spisu. Z podkladů rozhodnutí vyplývá jak osoba řidiče, tak i místo a výsledek měření. Ze svědeckých výpovědí policistů bylo zjištěno, že měřící stanoviště se nacházelo v obci Vranovská Ves, cca uprostřed obce, u domu č. p. 53, naproti rybníku, kde je dostatečný prostor k zastavení rychle jedoucích vozidel. Pprap. M. měřil rychlost vozidel jedoucích ve směru od obce Znojmo na Moravské Budějovice, přičemž měření prováděl z ruky z prostoru u krajnice vozovky a podélné čáry. V daném místě jde o přehledný úsek pozemní komunikace, pročež rychlost přijíždějícího vozidla žalobce hlídka Policie ČR (dále jen „PČR“) změřila na vzdálenost 176,2 m. Bezprostředně po změření rychlosti bylo vozidlo žalobce hlídkou PČR zastaveno a žalobce byl ztotožněn. Po celou dobu od okamžiku změření rychlosti až po zastavení měli policisté žalobcovo vozidlo na dohled.
6. Námitky, které žalobce vznášel v průběhu správního řízení, vypořádal správní orgán I. stupně přezkoumatelně. Detailně se přitom zabýval námitkou teoretické možnosti vzniku tzv. *slip effectu* (posunu měřícího bodu) způsobujícího změření vyšší než reálné rychlosti. Současně odkázal i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž ke zpochybnění dodržení postupu měření nepostačují prostá a ničím nepodložená tvrzení či úvahy, že by měření rychlosti mohlo být ovlivněno jevem *slip effectu*.

7. Pokud se týče věrohodnosti podkladů pořízených PČR a svědeckých výpovědí policistů, nemá o nich žalovaný žádné pochybnosti. Veškeré podklady byly pořízeny policisty při výkonu jejich služební činnosti, přičemž v průběhu řízení nebyl zjištěn jakýkoliv poměr zasahujících policistů k žalobci, jenž by mohl mít vliv na věrohodnost jimi uváděných skutečností. Součástí spisového materiálu je pak rovněž doklad o absolvování školení k obsluze rychloměru prokazující, že oba členové hlídky byli v daném případě způsobilí k měření rychlosti vozidel ručním rychloměrem.
8. Žalovaný se též ztotožnil s názorem prvostupňového orgánu, že návrh na doplnění dokazování digitální podobou záznamu o přestupku, na jehož základě by si žalobce mohl nechat od Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI“) vypracovat odborné vyjádření, je zcela nadbytečný. Skutkový stav byl v řešené věci dostatečně zjištěn již na základě podkladů předložených PČR, a tudíž by provádění dalšího dokazování bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti.
9. Jelikož žalovaný v postupu správního orgánu I. stupně žádné vady neshledal, odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o přestupku jako správné potvrdil.

III. Žaloba

10. Žalobce zejména namítal, že správní orgány dostatečně konkrétně nevymezily místo spáchání přestupku. Pokud bylo místo přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku označeno jako „*obec Vranovská Ves, ve vzdálenosti 173 m od budovy č. p. 53*“, jedná se o vymezení nejednoznačné, nesrozumitelné a vágní. Není zřejmé, zda žalobce spáchal přestupek 176 m severně od budovy č. p. 53, či naopak jižně. Výrok tak odkazuje na dvě místa, která jsou od sebe vzdálená 352 m. Podle judikatury správních soudů přitom musí výrok rozhodnutí vždy obstat sám o sobě. Nelze proto akceptovat výrok, ve kterém je místo přestupku vymezeno tak, že je nezbytné jej vykládat v kontextu podkladů rozhodnutí. Uvedení dvou odlišných míst přestupku odporuje požadavku na individualizaci spáchaného skutku a způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí.
11. Žalobce rovněž namítal, že mu nebylo řádně sděleno obvinění. Jestliže bylo v původním sdělení obvinění místo přestupku vymezeno tak, že jej i sám žalovaný shledal nedostatečným, pak bylo nutné, aby žalobci bylo sděleno upravené obvinění s modifikovanou skutkovou větou. Má-li se žalobce v řízení o přestupku účinně hájit, je nutné, aby byl zpraven o tom, kde, kdy a jak měl daný přestupek spáchat. Upřesněné místo přestupku však prvostupňový orgán žalobci v rámci správního řízení nesdělil a žalobce se jej dozvěděl až z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tím bylo zjevně zasaženo do jeho práva na obhajobu.
12. Další námitka žalobce zněla, že správní orgány založily svůj úsudek o místě přestupku výhradně na svědeckých výpovědích policistů, které však řádně nevyhodnotily. Konkrétně nezohlednily, že policisté vypovídali k věci s odstupem cca dva a půl roku, a nesprávně hodnotily konzistenci svědeckých výpovědí. Výpovědi policistů jednak nekorespondují s písemnými podklady, jednak policisté vypovídali v přímém rozporu se svými dřívějšími výpověďmi. Z těchto důvodů nelze na výpovědi policistů nahlížet jako na dostatečně věrohodné.
13. Mimoto žalobce spatřoval pochybení správních orgánů v tom, že neprovedly k důkazu originál výstupu z rychloměru. Žalobce v rámci správního řízení tvrdil, že má zájem nechat si vyhotovit odborný posudek od Českého metrologického institutu (ČMI)

k provedení měření za účelem vyloučení tzv. *slip effectu*. Ten je možné vyhotovit jen z originálu záznamu z rychloměru v elektronické podobě. Jelikož správní orgány žalobci originál záznamu neposkytly, znemožnily mu správnost měření zpochybnit. Má-li žalobce garantováno právo hájit se, musí mít rovněž právo nechat si z vlastní vůle vyhotovit odborný či znalecký posudek.

14. Pro uvedené nedostatky žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí společně s rozhodnutím o přestupku zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požaduje uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 13. 9. 2022, v němž popřel důvodnost žalobních námitek. Je přesvědčen, že prvostupňový orgán vymezil místo spáchání přestupku dostatečně určitě, pokud ve výroku rozhodnutí uvedl, v jakém směru jízdy se změřené vozidlo pohybovalo. Žalobcův alternativní výklad tak není možný. Žalovaný též poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti objektivně nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně.
16. Na základě svědeckých výpovědí zasahujících policistů ze dne 21. 2. 2021 bylo místo spáchání přestupku vyplývající z písemných podkladů dále precizováno, přičemž nedošlo k jeho změně, nýbrž pouhému zpřesnění. Třebaže byl žalobce řádně předvolán, ústního jednání, v němž bylo prováděno dokazování za účelem upřesnění místa přestupku, se neúčastnil. Za této situace tak nemůže namítat, že se s upřesněným místem přestupku seznámil až z výroku prvostupňového rozhodnutí.
17. Věrohodnost výpovědí policistů pak dle žalovaného nesnižuje skutečnost, že při první svědecké výpovědi pprap. M. místo spáchání přestupku blíže nespecifikoval a pprap. B. jej popsala jinak než při následující výpovědi. Policisté vykonávali svoji služební činnost a nebyl zjištěn žádný zájem na tom, aby žalobce poškodili.
18. Jelikož žalovaný neshledal pochybení ani v tom, že prvostupňový orgán nedoplnil dokazování o výstup z měření rychlosti v digitální formě, navrhl krajskému soudu zamítnutí žaloby.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

19. Ze správního spisu soud ověřil tyto skutečnosti. Z úředního záznamu ze dne 1. 9. 2019 vyplývá, že téhož dne v 16:22 hod. na silnici č. I/38, v obci Vranovská Ves, ve směru na Grešlové Mýto, řídil žalobce osobní motorové vozidlo tov. zn. Audi A6, RZ: X, přičemž mu byla laserovým rychloměrem LaserCam4 naměřena skutečná rychlost jízdy 68 km/h (resp. 65 km/h po odečtení tolerance ± 3 km/h) v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil a požádal věc projednat ve správním řízení. Zcela totožné informace pak vyplývají rovněž z oznámení přestupku PČR prvostupňovému orgánu ze dne 14. 9. 2019.
20. Příkazem ze dne 29. 7. 2020 zahájil správní orgán I. stupně s žalobcem přestupkové řízení. Po podání odporu prvostupňový orgán oznámil žalobci pokračování v řízení a na den 24. 6. 2021 nařídil ústní jednání, k němuž předvolal žalobce a zasahující policisty. Na základě provedeného dokazování (zejména svědeckých výpovědí policistů) vydal prvostupňový orgán rozhodnutí ze dne 22. 7. 2021, č. j. MUZN 123539/2021, sp. zn. 20173/2019/Dlou. To však bylo k odvolání žalobce zrušeno rozhodnutím žalovaného

ze dne 3. 12. 2021, č. j. JMK 171671/2021, sp. zn. S JMK 156675/2021/OD/No, protože místo přestupku vymezené ve výroku jako „na silnici č. I/38, v obci Vranovská Ves, ve směru jízdy na obec Grešlové Mýto“ nebylo s ohledem na okolnosti věci dostatečně konkrétní.

21. Po vrácení věci prvostupňový orgán opětovně nařídil ústní jednání na den 21. 2. 2022, k němuž se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. V rámci ústního jednání správní orgán I. stupně znovu vyslechl zasahující policisty, kteří blíže upřesnili konkrétní místo spáchání přestupku. Na základě doplněného dokazování vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, proti kterému žalobce podal tzv. blanketní odvolání, jež ani na výzvu prvostupňového orgánu nedoplnil. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, které je předmětem přezkumu v tomto soudním řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
23. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
24. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
25. Žaloba **není důvodná**.
26. Žalobce v žalobě brojil proti napadenému (resp. prvostupňovému) rozhodnutí a řízení, které jejich vydání předcházelo, z více důvodů. Pro větší přehlednost odůvodnění rozčlenil krajský soud vypořádání jednotlivých žalobních námitek do následujících bodů.

A) Nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku

27. Žalobce v první řadě spatřoval nezákonnost rozhodnutí o přestupku v tom, že místo spáchání přestupku nebylo ve výroku rozhodnutí vymezeno s dostatečnou přesností. Užitou formulaci žalobce vnímá jako vágní a nejednoznačnou, neboť *per se* připouští dvě možná místa přestupku, což odporuje zákonnému požadavku na individualizaci spáchaného skutku.
28. Při posuzování míry určitosti místa spáchání přestupku vycházel krajský soud v souzené věci z početné a zcela ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, jenž se požadavky kladenými na vymezení místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí opakovaně zabýval. Již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že vymezení místa spáchání přestupku je obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, přičemž jeho nedostatečná specifikace ve výroku nemůže být nahrazena ani tím, že je přesné místo spáchání

přestupku zjiitelné z odůvodnění rozhodnutí, příp. z obsahu správního spisu. Platná judikatura východiska ve vztahu k vymezení místa přestupku v případě přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci Nejvyšší správní soud přehledně shrnul v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52, kde mj. uvedl, že: „*Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic.*“ Současně upřesnil, že v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci je rovněž třeba zohlednit, *zda se jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací*, jež se vyznačuje např. křížením více pozemních komunikací nebo množstvím dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37), a *zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, či ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48).

29. Smyslem konkrétně vymezeného místa přestupku ve výroku rozhodnutí je, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, přičemž posouzení, zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je třeba hodnotit vždy *ad hoc* s ohledem na skutkové okolnosti dané věci. V případě přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti však judikatura správních soudů nevyžaduje, aby bylo místo přestupkového jednání ve výroku vymezeno tzv. „na metr přesně“, ale s ohledem na kontext jednotlivé věci postačí i obecnější vymezení místa, kde došlo ke spáchání přestupku (srov. zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014-39, či ze dne 11. 3. 2016, č. j. 4 As 270/2015-42). Požadavku na vymezení dostatečně určitého místa spáchání přestupku pak lze dostát zejména uvedením popisného čísla budovy, v jejíž blízkosti měl být daný přestupek spáchán, či odkazem na v okolí dominantní objekt (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015-52). U přestupků spočívajících v překročení nejvyšší dovolené rychlosti bude ve výroku rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým, přičemž přesné místo změření vozidla je seznatelné z fotografie z měřicího zařízení, která je součástí záznamu o přestupku (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2019, č. j. 10 As 232/2018-41).
30. V nyní projednávané věci bylo místo spáchání přestupku (po dodatečném upřesnění) ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno takto: „*na silnici č. I/38, v obci Vranovská Ves, ve směru jízdy na obec Grešlové Mýto, ve vzdálenosti 176 m na příjezdu od místa měření situovaného napravo vedle domu č. p. 53, naproti rybníku přes hlavní silnici č. I/38.*“ Krajský soud dospěl k závěru, že takové vymezení místa spáchání přestupku lze s ohledem na citovanou judikaturu považovat za plně dostačující, neboť do výroku pojaté vymezení místa spáchání přestupku umožňuje spolehlivě identifikovat místo, v němž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost. Výrok obsahuje nejen název obce a označení příslušné pozemní komunikace, na níž došlo k přestupku, nýbrž s přesností v řádech metrů označuje přesné místo přestupkového jednání. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl přesné místo měření rychlosti (vedle domu č. p. 53, naproti rybníku ležícímu na protější straně silnice č. I/38), přičemž jednoznačným způsobem vymezil i vzdálenost a směr místa spáchání přestupku od místa měření rychlosti. Jestliže tak k překročení nejvyšší dovolené rychlosti došlo ve vzdálenosti 176 m od místa měření rychlosti PČR, a to ve směru na příjezdu vozidla žalobce jedoucího na obec Grešlové Mýto, není žalobcem namítaný alternativní výklad možný. Jinak řečeno, předmětný

přestupek se nemohl odehrát „severně“ od místa měření rychlosti, jak tvrdí žalobce, tj. až za stanovištěm měření rychlosti, neboť vozidlo žalobce hlídka PČR změřila na jeho příjezdu od obce Znojmo, tedy z jižního směru. V této souvislosti pak krajský soud uvádí, že v případech, kdy byl přestupek spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší dovolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí (srov. zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 4 As 164/2015-39, či ze dne 7. 6. 2016, č. j. 10 As 44/2016-35).

31. Jelikož bylo místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezeno zcela konkrétně, neshledal krajský soud námitku žalobce důvodnou.

B) Nevyrozumění o změně místa spáchání přestupku

32. Dále žalobce namítal porušení práva na obhajobu v důsledku toho, že mu nebylo řádně sděleno obvinění. Svou argumentaci založil na tom, že pokud bylo v původním sdělení obvinění místo přestupku vymezeno způsobem, že jej i sám žalovaný shledal nedostatečným, bylo nutné, aby mu bylo sděleno upravené obvinění s modifikovanou skutkovou větou. Ani této námitce zdejší soud nepřisvědčil.
33. V reakci na vznesenou žalobní argumentaci krajský soud především uvádí, že v projednávané věci nedošlo ke změně místa spáchání přestupku, nýbrž pouze k jeho dodatečnému upřesnění. Nelze tak akceptovat argumentaci žalobce, že se nemohl v řízení efektivně hájit za situace, kdy mu místo spáchání přestupku bylo (resp. muselo být) v základních rysech známo přinejmenším od okamžiku doručení příkazu ze dne 29. 7. 2020. Třebaže bylo v předvolání k ústnímu jednání ze dne 24. 1. 2022 místo spáchání přestupku vymezeno jen v obecnější rovině jako *silnice č. I/38 v obci Vranovská Ves, ve směru jízdy na obec Grešlové Mýto*, neznemožňuje takové vymezení místa přestupku obsahující nejen konkrétní obec a pozemní komunikaci, ale i směr jízdy, žalobci vést efektivní obhajobu v rozsahu garantovaném příslušnými právními předpisy, vč. řádné přípravy na jednání. Současně nelze pominout, že v době nařízení ústního jednání ještě nebylo přesnější vymezení místa spáchání přestupku správnímu orgánu I. stupně známo, neboť upřesnění místa, ve kterém mělo dojít k překročení nejvyšší dovolené rychlosti, bylo předmětem dokazování v obnoveném řízení. Přesné místo přestupku tedy určili ve svých (dodatečných) výpovědích až zasahující policisté, kteří upřesnili jak konkrétní místo měření rychlosti, tak i vzdálenost a směr žalobcova vozidla od tohoto místa v momentu zjištění přestupku.
34. Zdejší soud rovněž dodává, že žalobci objektivně nic nebránilo, aby se s takto konkretizovaným místem spáchání přestupku seznámil dříve, než v okamžiku doručení rozhodnutí o přestupku. Toho mohl žalobce dosáhnout zejména účastí na ústním jednání dne 21. 2. 2022, v rámci něhož se mohl ke specifikaci místa spáchání přestupku vyjádřit a své námitky konfrontovat s obsahem výpovědí zasahujících policistů. I v případě neúčasti na tomto jednání pak mohl žalobce či jeho zmocněnec využít nahlížení do správního spisu [viz § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“)], z něhož by bylo policisty dodatečně upřesněné místo přestupku snadno zjiitelné, příp. se žalobce mohl s přesným místem spáchání přestupku seznámit též realizací svého práva dle 36 odst. 3 s. ř. Námitka proto není důvodná.

C) Věrohodnost svědeckých výpovědí zasahujících policistů

35. Žalobce správním orgánům též vytýkal, že své závěry o spáchání přestupku založily výhradně na svědeckých výpovědích zasahujících policistů, jež řádně nevyhodnotily. Výpovědi policistů přitom žalobce vnímá jako nevěrohodné, neboť odporují dříve vypovězeným skutečnostem a nekorespondují s dalšími podklady založenými ve správním spisu.
36. Pokud se jedná o otázku věrohodnosti výpovědí poskytnutých zasahujícími policisty, je potřeba vycházet z toho, že policisty je obecně v řízení nutné považovat za nestranné svědky, kteří nejsou žádným způsobem motivováni, ať již negativně či pozitivně, aby jejich svědectví vedlo k určitému výsledku řízení (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46). Jakkoli sice nelze na výpověď policistů pohlížet jako na nezpochybnitelný důkaz, musí pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení existovat konkrétní důvody. Věrohodnost policistů jako svědků tak mohou snižovat důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného např. z důvodu osobních sporů v soukromoprávních věcech (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2016, č. j. 8 As 25/2016-42) či též skutečnost, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k ní byl dán rozumný důvod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
37. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů pak vyvstanou rovněž tehdy, jsou-li poskytnuté výpovědi v podstatných okolnostech v rozporu s údaji sdělenými v předchozích výpovědích či neshoduje-li se obsah výpovědí s jinými v řízení provedenými důkazy. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výsledkem policistů nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54, či ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27).
38. V duchu citované judikatury hodnotil krajský soud svědecké výpovědi policistů i v nynější věci, přičemž dospěl k závěru, že výpovědi lze považovat za věrohodné a konzistentní, protože není rozumný důvod o jejich pravdivosti pochybovat. Krajský soud konstatuje, že výpovědi policistů se v rozsahu skutečností podstatných pro závěr o spáchání přestupku žalobcem nerozcházejí, nýbrž se ve všech pro věc relevantních okolnostech shodují. Skutečnosti vypovězené policisty dne 21. 2. 2022 též korespondují s výpověďmi učiněnými dne 24. 6. 2021 a lze je i bez problémů zasadit do kontextu informací plynoucích z dalších listinných podkladů, tj. zejména z oznámení přestupku a souvisejících úředních záznamů.
39. Pokud pak žalobce v žalobě poukazoval na skutečnost, že měli policisté ve svých výpovědích vypovídat odlišně v otázce místa měření rychlosti, podle názoru soudu tomu tak nebylo. Jestliže pprap. B. v rámci dodatečného výsledku dne 21. 2. 2022 uvedla, že s kolegou stáli a měřili rychlost vozidel zhruba uprostřed obce Vranovská Ves na volnějším prostranství v místě, kde se na protější straně silnice nachází rybník, není takový popis místa měření rychlosti v rozporu s jejím předchozím vyjádřením, že v rozhodný den měli s kolegou stanoviště měření rychlosti zřízené asi uprostřed obce na boční komunikaci, kde nikdo nejedí a je zde dostatek prostoru, situované na pravé straně silnice ve směru jízdy ze Znojma na Moravské Budějovice. Uvedla-li původně

papr. B., že objektem nejbližší měřicímu stanovišti byla stará stodola a až poté jako dominantní objekt označila rybník, nemá tato odlišnost vliv na věrohodnost poskytnutých výpovědí, neboť již při letmém pohledu na mapové podklady popisovaného místa je zjevné, že naproti odstavné ploše se v bezprostřední blízkosti vedle sebe nachází jak rybník, tak i stará stodola. V obou případech tak bylo jako místo měření evidentně označeno zcela totožné místo.

40. Obdobně i v případě svědeckého výsledku pprap. M. a krajský soud uvádí, že věrohodnost jeho výpovědi ze dne 21. 2. 2022 nikterak nesnižuje, že v rámci původního výsledku nepopsal přesné místo měření rychlosti. Pokud totiž následně stanoviště měření rychlosti identifikoval jako zhruba uprostřed obce Vranovská Ves na pravé straně vozovky ve směru jízdy ze Znojma naproti rybníku, odpovídá tento popis zjevně vymezení místa měření opakovaně uvedenému pprap. B.. Závěrem je potřeba rovněž zmínit, že oba policisté do předložené mapy obce Vranovská Ves označili místo měření rychlosti naprosto identicky – napravo od domu č. p. 53, jak je uvedeno i ve výroku rozhodnutí o přestupku.
41. O věrohodnosti tvrzení policistů stran místa měření rychlosti tedy nemá krajský soud žádné pochybnosti, pročez námitku žalobce neshledal důvodnou.

D) Absence důkazu originálem výstupu z rychloměru

42. Konečně se krajský soud neztotožnil ani s námitkou, že správní orgány porušily práva žalobce, pokud k důkazu neprovedly originál výstupu z rychloměru, na jehož základě by si žalobce mohl nechat vyhotovit odborný posudek ČMI zpochybňující správnost měření rychlosti v důsledku přítomnosti *slip effectu*.
43. Krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že se správní orgán I. stupně s možným rizikem vzniku *slip effectu* při měření v rozhodnutí o přestupku vypořádal přezkoumatelným způsobem a v míře zcela odpovídající okolnostem řešené věci, přičemž jasně vysvětlil, proč důkazní návrh originálem výstupu z rychloměru (v digitální podobě) považuje za nadbytečný. Své úvahy stran správnosti provedeného měření přitom správní orgán I. stupně založil na relevantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, který opakovaně dovodil, že: „[...] pokud by nebyl při měření dodržen stanovený postup, nemůže získaný výsledek pochopitelně obstát jako důkaz. K tomu je však nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně zpochybněno“ (viz zde např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38, či ze dne 11. 3. 2021, č. j. 7 As 342/2019-38). Podle ustáleného právního názoru přitom platí, že pro vznik pochybností ohledně správnosti měřicího procesu a jeho výsledků nepostačují prostá, žádnou konkrétní skutečností nepodložená tvrzení či úvahy, že by měření teoreticky mohlo být ovlivněno jevem *slip effect*, nýbrž zde musí existovat reálné a konkrétní indicie nasvědčující tomu, že proces měření rychlosti byl stížen vadou způsobitou zapříčinit nesprávnost naměřených hodnot (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 9 As 306/2020-33, či ze dne 13. 8. 2021, č. j. 3 As 382/2019-46).
44. Krajský soud s ohledem na okolnosti posuzované věci shledal možnost vzniku *slip effectu* toliko za hypotetickou a konkrétněji nijak nepodloženou. Soud uvádí, že spáchání přestupku, jakož i správnost provedeného měření, v řešené věci správní orgány dostatečně prokázaly na základě relevantních důkazních prostředků. O tom, že žalobce se svým vozidlem překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy svědčí nejen písemné

podklady, ale i výpovědi zasahujících policistů. Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že měření bylo provedeno schváleným a ověřeným rychloměrem (viz ověřovací list č. 8012-OL-70193-19 ze dne 2. 5. 2019), který obsluhoval řádně proškolený policista (viz osvědčení o způsobilosti obsluhy ručního laserového měřiče rychlosti LaserCam4 ze dne 11. 1. 2018). Ze snímku pořízeného při měření je patrné, že policisté vozidlo žalobce zaměřili na příjezdu kolmo zepředu (zaměřovací kříž rychloměru byl umístěn na přední masce vozidla žalobce), čímž fakticky došlo ke změření jeho rychlosti. Z materiálů založených ve správním spisu nic nenasvědčuje tomu, že by v průběhu měření mělo dojít ke *slip effectu* či jiné vadě měření, neboť byl dodržen jak potřebný úhel měření (vozidlo nebylo změřeno z boku, kde reálně hrozí riziko zkreslení naměřené rychlosti), tak i nezbytná vzdálenost měření a rozsah užitého rychloměru.

45. Současně žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, z nichž by bylo možné usuzovat, že by bylo měření v posuzované věci stíženo vadou *slip effectu*. Pokud žalobce veškeré své pochybnosti zakládal na vyjádření policistů, kteří dle jeho názoru vůbec nevěděli, co *slip effect* znamená a jak se může projevit na výsledcích měření, pak je potřeba říci, že takové závěry z výsledku policistů neplynou. Oba policisté k dotazu zmocněnce žalobce, jestli v místě měření nedošlo k vyvolání *slip effectu*, shodně uvedli, že tuto skutečnost nedokážou posoudit, neboť k tomu nedisponují patřičným odborným (technickým) vzděláním. Z takového vyjádření nelze dle krajského soudu dovozovat, že by si zasahující policisté nebyli možného rizika vzniku *slip effectu* vědomi, resp. že by jej v případě jeho přítomnosti nebyli schopni včas rozpoznat a příslušné měření zopakovat. Pouhá skutečnost, že policisté (v důsledku absence odborného vzdělání) nedokázali na místě výskyt *slip effectu* s jistotou vyloučit, nezavdává pochybnostem o správnosti provedeného měření a bez dalšího nepostačuje k jeho zpochybnění za situace, kdy snímek z rychloměru nevzbuzuje v tomto směru žádné pochybnosti. Jakkoliv přirozeně nelze vyloučit, že měření rychlosti může být za určitých okolností ovlivněno *slip effectem* (či jiným pochybením), v nyní souzené věci této skutkové verzi nic nenasvědčuje.
46. S ohledem na uvedené proto není důvodná ani námitka žalobce, že odborné posouzení ČMI je opomenutým důkazem, který měl být ve správním řízení proveden, neboť vyvracel skutečnosti zjištěné správním orgánem I. stupně. V projednávané věci nic nenasvědčovalo tomu, že měření bylo provedeno chybně, přičemž obecná tvrzení žalobce o vzniku *slip effectu* nelze považovat za reálné zpochybnění provedených důkazů.
47. Požadavkem žalobce na nezveřejňování údajů o žalobci a jeho právním zástupci se krajský soud nezabýval, neboť tento nemá žádnou souvislost s předmětem soudního řízení, tj. s přezkumem zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 427/2020-4: „Námitkami směřujícími proti způsobu vyvěšování rozsudků na webových stránkách Nejvyššího správního soudu se kasační soud nijak nezabýval, neboť nesouvisejí s předmětem tohoto řízení, jímž je přezkum napadeného rozsudku krajského soudu“ (shodně např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 2 As 357/2019-42).

VII. Závěr a náklady řízení

48. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
49. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů

řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému potom v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. června 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce